

сѣвсемъ тихо, като сѣнка. Кучетата не го лаеха, кадънитѣ не бѣгаха отъ него, мнозина го срѣщаха, но никой не можеше да каже, отде бѣше дошелъ или накѣде бѣше заминалъ. Най-често той отиваше въ гората, наблизо до заставата и съ своитѣ тихи крачки и съ дългото си палто виждаше се да ходи между рѣдкитѣ стари джбове. Или сѣдаше нѣкѣде и се печеше на слънцето, неподвиженъ, мълчаливъ, безъ да махне съ ржка, безъ да поклати глава, сякашъ превърнатъ на шубракъ, заприличалъ на нѣкой отсѣченъ сухъ дънеръ, каквито стърчаха тукъ-таме изъ гората. И ставаше нѣщо чудно: чернитѣ скворци, съ които бѣше пълна гората, не бѣгаха отъ Живка. Тѣ подхвърчаха наблизо, подскачаха и премѣтаха дългитѣ си опашки едвали не въ неговитѣ нозе. Войниците забелязваха това и казваха, че Живко, който въ заставата не продумваше ни дума, отивалъ въ гората и приказвалъ съ птичкитѣ. А нѣкои, може би на шега, разказваха, че виждали чернитѣ скворци да кацатъ по раменетѣ му.

Това можеше да бѣде истина, можеше да бѣде лъжа, но Живко бѣше най-простодушниятъ и най-невиненъ човѣкъ отъ ония, които бѣха грабнали пушкитѣ да се биятъ. Нито отъ службата, нито отъ дисциплината, нито пъкъ отъ чинопочитанието той разбираше